

[Alfred Jensen.]

af deres karriere og uddannelse — og vi har lov til at sige: for de flestes vedkommende imod deres vilje — har man undladt at diskutere færdig, at nå frem til en løsning af, inden man lægger et forlig af denne art på bordet. Det er noget nær en skandale.

Men selv om udgiftsførelsen nu skulle kunne holdes inden for det, der er nævnt i betænkningen, altså 78 mill. kr. mere, end der står på finanslovsforslaget for indeværende år, plus de 30 mill. kr., som en ekstra gang skibsbygning påfører landet, drejer det sig alligevel om en førelse af de militære udgifter på mere end 100 mill. kr. om året, og det på et tidspunkt — det skal man gøre sig klart — hvor der ikke stilles tilstrækkelige midler til rådighed for ungdommens uddannelse og for forskningen, hvor lærermangelen er så følelig, at børnene må sendes hjem fra skolen i en tredjedel af tiden, og hvor oppositionen afviser at stille penge til rådighed til fremskaffelse af boliger for mindrebemidlede til en overkommelig pris. Man kan ikke bagatellisere, at der i en afspændingstid kastes 100 mill. kr. mere ud til uproduktive udgifter, og det under omstændigheder, hvor der er hårdt brug for pengene til andre formål.

Da ministeren i fjor fremsatte sit lovforslag, fik mange den opfattelse, at soldaternes tjenestetid ville kunne nedsættes til 12 måneder imod en førelse af de militære udgifter med 10 mill. kr. Forudsætningen var imidlertid, at hæren skulle udstyres med 4 000 mand lejetropper. Hverken i fjor eller i år kunne der siges noget om, hvornår nedsættelsen kom; det eneste, man med sikkerhed kan få at vide, er, at de nuværende indkaldte ikke skal regne med at få nogen nedsættelse af tjenestetiden, og at udsigterne for dem, der i den kommende tid indkaldes, heller ikke er sælig gode.

Vi har gjort indsigelse imod, at nedsættelsen af tjenestetiden knyttes til antagelsen af frivillige. Ved at gå ind for tanken om 12 måneders tjenestetid i udvalget har man erkendt, at en længere tjenestetid ikke er nødvendig af hensyn til uddannelsen, og der er vel ingen, der vil bestride, at beredskabet i en afspændingstid nok kan

klare sig, selv om der gennemføres en nedsættelse af tjenestetiden.

Jeg skal dernæst minde om, at jeg vendte mig imod frivilligordningen, fordi den betyder, at der skabes et professionelt korps, som indebærer en fare for demokratiet og let bliver et instrument i reaktionære kræfters hænder. Begivenhederne i Algerie i 1958 og i år er vel ikke gået ubemærket hen; de viste, at officerskorpset er et arnested for antidemokratiske sammensværgelser. Det ville være forkert ikke at tage hensyn hertil og gøre sig klart, at folket og arbejderklassen er det bedste instrument til forsvar for demokratiet og de positioner, som folket har erobret sig.

Alene disse to forhold motiverer tilstrækkeligt en afvisning af det forligsforslag, som her foreligger. Men hertil kommer mere tungtvejende ting, der kun omtales ganske kort i betænkningen.

Der er for det første spørgsmålet om atomvåben. Herom læser man i betænkningen, at venstres og de konservatives repræsentanter med beklagelse har taget til efterretning, at regeringen og regeringspartierne fastholder deres hidtidige standpunkt om, at Danmark under de nuværende forudsætninger ikke ønsker at modtage atomammunition. Hvor prisværdigt det end er, at kravet om atomvæbning hidtil er blevet afvist, er det dog lidet betryggende, at det kun er under de nuværende forudsætninger, der er sagt nej. Det ville have været mere tilfredsstillende, om regeringen ved denne lejlighed havde slået fast, at den var absolut modstander af fremstilling og brug af atomvåben, herunder naturligvis også prøvesprængninger. Jeg skal ikke ved denne lejlighed komme ind på de frygtelige virkninger af kernevåben, men blot erindre om dem og gøre opmærksom på, at kampen mod disse våben hverken må glemmes eller afsvækkes.

Når regeringen indskrænker sig til at afvise atomvæbning under de nuværende forudsætninger og i øvrigt sætter sin lid til de amerikanske og engelske atombomber og vel sagtens også snart til den tyske militarismes, kan man ikke sige, at der er gjort, hvad der kan gøres for at hindre brug af atomvåben. Svagheden i denne optræden viser sig da også omgående. Venstre og de konservative forbeholder sig retten til senere